

Ngày thứ Ba, 21 tháng 6 vừa qua là ngày đầu tiên của Mùa Hè năm 2011. Chúng ta đã bắt đầu bước vào Mùa Hè. Mùa Hè thường là mùa nghỉ ngơi. Quý vị đã có những dự định nào cho việc nghỉ hè năm nay chưa? Những người thì lên núi, những người thì ra biển, những người thì đi tiểu bang khác, có những người thì chỉ thích ở nhà. Đây là nội nghề hè lý tưởng? Câu trả lời có lẽ tùy thuộc sở thích của mỗi người. Nhưng dù là nghỉ hè ở đâu, điều chúng ta muốn là làm thế nào cho mình thật sự được nghỉ ngơi, được thoải mái, thoải mái hoàn toàn.

An nghỉ, thoải mái, thoải mái hoàn toàn thật sự đến tận tâm hồn chúng ta. Tâm hồn chúng ta có yên ổn thì ở đâu cũng thoải mái, còn nếu lúc nào cũng canh cánh bên lòng một điều gì đó, ta không thể nào an nghỉ được. Dù Bên định đi nghỉ hè ở đâu, tôi xin Bên một vài phút giây nghỉ ngơi và mong Bên sẽ tìm thấy cho mình nội nghề hè lý tưởng.

Sống giữa một xã hội luôn luôn quay cuồng như thác lũ, thật khó cho chúng ta tìm thấy an nghỉ. Thật ra, muốn nghỉ ngơi trong đời sống này, chúng ta chỉ cần làm một điều, đó là thật sự vượt bỏ những gì vướng bận sang một bên. Chúng ta sẽ có đủ trăm ngàn lý do để nói rằng không bước được. Nhưng khi ta đã vượt tâm vượt bỏ công việc hay những bận rộn sang một bên trong một khoảng thời gian để nghỉ ngơi ta sẽ thật sự có được nghỉ ngơi đó. Nghỉ ngơi trên phương diện tâm linh cũng vậy, ta phải vượt tâm, dành thì giờ, đeo đuổi tìm kiếm, ta mới tìm thấy an nghỉ. Những người, nếu chúng ta cần cho những lo lắng, những tiếng gọi của đời sống vượt khỏi chi phối, ta sẽ chẳng bao giờ được nghỉ ngơi.

Chờng trình phát thanh Tin Lành đến với quý vị hàng tuần như một niềm đem đến cho quý vị một sự an nghỉ tâm linh, những chính quý vị cũng cần dành thì giờ và một rằng tâm hồn tiếp nhận, quý vị mới nhận được an nghỉ đó. Để theo những xa lộ mà có những trạm nghỉ để những người lái xe có thì giờ nghỉ ngơi. Những trạm nghỉ này gọi là *rest area* để theo nghĩa đen thì nó chỉ là "vùng nghỉ" hay "vùng an nghỉ." Tôi nghĩ rằng trong cuộc sống tâm linh, hay nói đúng hơn trên con đường đời mà ta đang đi, chúng ta cũng cần có những vùng đất an nghỉ thật sự, để tinh thần được thoải mái, trí óc được thoải mái, và nhất là tâm linh được sáng suốt để nhận ra đây là giá trị thật trên đời.

Trong giờ Phức Âm hôm nay, tôi muốn mời Bên cùng với tôi tạm dừng chân trên con đường đời một chút và cùng nhau bước vào một vùng an nghỉ. Tôi tin chắc rằng tôi vùng đất an

nghe này Bèn sẽ thốt sẽ tìm thấy an ủi và tha mãi cho tâm hồn, miễn là Bèn chịu nghe những lời khuyên dạy của Đấng hằng ban cho Bèn sẽ an nghỉ đó. Tôi muốn đức Lời cho Bèn nghe lời dạy của Chúa Cứu Thế và sẽ an nghỉ của tâm hồn như sau. Chúa phán:

Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được an nghỉ (Phúc Âm Ma-thi-ơ 11:28)

Hai hàng người cần được an nghỉ là những người mệt mỏi và những kẻ gánh nặng.

Mệt mỏi nói đến tình trạng yếu đuối vì phải làm việc quá nhiều. Đột nhiên chúng ta đang sống dù không chờ đợi "lao động là vinh quang" nhưng chúng ta đã tự nhiên lao vào lao động như một phần của đời sống vì nhu cầu và một khi đã lao động vào, chúng ta thấy khó có thể rút ra. Thốt ra, nếu chúng ta biết được rồi, nhận được nhận và nhận là biết phân biệt đâu là nhu cầu, đâu là ước muốn, chúng ta sẽ có thể bước ra khỏi cái chu kỳ lao động dằn dặt. Ước muốn thì ai trong chúng ta cũng ước muốn rất nhiều nhưng những gì chúng ta ao ước đó có thể là nhu cầu không? Đấng trước mắt quy định nên của đời sống, dù là mua sắm hay may mặc, nếu biết được những câu hỏi tiếp theo, chúng ta sẽ đi rất nhiều đau khổ. Có người đã đi nghỉ, trước khi mua sắm bất cứ món gì, ta hãy đặt câu hỏi: "Không có điều này có thể hỏi gì không? Tôi có thể sống mà không cần đến nó không?" Dĩ nhiên đời sống là để chúng ta tận hưởng, Thiên Chúa không cấm chúng ta điều đó và Ngài muốn chúng ta tận hưởng. Nhưng làm khi chúng ta đã không phân biệt được giữa tận hưởng và tham muốn, giữa nhu cầu thốt sẽ và ước muốn không cần thiết.

An nghỉ vì vậy bắt đầu từ chúng ta, từ chỗ chúng ta biết được nhận và nhận nhận. Ai trong chúng ta cũng cần làm việc sống nhưng để bao giờ để cho việc làm của chúng ta có thể đi cái an nghỉ cần thiết trong đời sống. Cái khó của đời sống ở đây là có quá nhiều điều cho chúng ta nhận và nếu chúng ta quy định nên theo bản năng, theo những ao ước trong lòng, chúng ta rất dễ nhận lầm sai lầm và đi đến chỗ quá độ lúc nào không hay và từ mình gây đau khổ cho mình. Một người hay lao khổ vì vậy trước hết đến từ chúng ta, từ quy định nên của chúng ta. Điều đầu tiên chúng ta cần làm vì vậy là phải biết được rồi, nhận được nhận và nhận nhận những điều cần làm, đáng làm thay vì lao mình vào một guồng máy sống nghỉ ngơi nát cuốc đời của chúng ta. Trong vùng an nghỉ hôm nay, ước muốn Bèn sẽ nhận thấy nhận, được rồi, nhận nhận và quy định nên.

Nhóm người thì hai bên đều có an nguy Chúa Cứu Thế như cớ nên đây là những người gánh nặng. Một mặt thì vì cớ làm còn gánh nặng nên thì những áp lực chúng quanh. Áp lực của gia đình, của xã hội, của những người đang trang lứa. Dĩ nhiên không ai trong chúng ta tự mình mà sống trên trần gian này, những cũng gánh nặng vì cớ làm, có những gánh nặng không cần thì t mà ta không nên tự gán vào thân. Nhưng vì một chút tham vọng cá nhân hay danh dự với gia đình, bên bè mà ta tự gán cho mình những gánh nặng ngàn cân. Con người thì t cả chúng ta, con người bên trong mặt là quan trọng. Gánh nặng đây cũng nói đến những lo nghĩ và đòi hỏi vô lý của tôn giáo. Đây là những của Chúa Giê-xu khi nói những lời này là những người theo Do-thái giáo, phải sống dưới những trăm quy luật phiến phẫn của tôn giáo. Những điều này chỉ những không giúp thoát khỏi mà còn là những gánh nặng, những xích xiềng ràng buộc họ suốt đời.

Trước đám người lao khổ, một nhóc, lo âu, mang những gánh đau đớn đó, Chúa Giê-xu đã phán một lời thì t êm dịu. Chúa phán:

Hỡi những kẻ một mặt và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các người được an nguy.

Lời phán này của Chúa Giê-xu cho chúng ta thấy những điều sau. Trước hết nó cho ta thấy là chính chúng ta phải nhận thức mình là người đang lao khổ và nặng gánh. Như đã nói từ trước, họ người thì nói Tin Lành đến với quý vị để các người hiểu một sự an nguy tuy t dịu, những con người cần phải đến tìm an nguy thì mặt được an nguy. Nếu ta không thấy mình một nhóc và nặng gánh thì thì những lời mà người này vô ích, chỉ khi nào chúng ta ý thức với điều, ý thức nhu cầu của mình, những lời của Chúa Giê-xu mới có ý nghĩa với chúng ta. Lời này dành cho những người một mặt và gánh nặng, không phải dành cho những người không cần đến Chúa. Sau khi ý thức mình là người nặng gánh thì, điều chúng ta cần làm tiếp theo là đến với Chúa. "Hỡi những kẻ một mặt và gánh nặng hãy đến cùng Ta." Đến với Chúa nghĩa là làm sao? Đến với Chúa nghĩa là trao thân phận cô đơn, buồn chán, một mặt, nỗi lòng này cho Chúa với một lòng tin tha thì t. Tin rằng Chúa hiện diện khắp nơi, Chúa đang ở bên cạnh mình, Chúa thông cảm với hoàn cảnh của mình. Tin rằng Chúa đã gánh chịu mọi đau đớn cho chúng ta khi Ngài chịu chết trên cây thập tự. Tin rằng Ngài có quyền gì quy t với điều cho chúng ta tin cậy. Đến với Chúa trong đức tin đến thành đó thì hiện trong một lời của nguy. Cớ nguy chỉ có nghĩa là tha chuy n với Chúa, như con tha chuy n với cha. Chúng ta chỉ cần tha với Chúa rằng: "Lạy Chúa, con cảm ơn Chúa đã giáng trần chịu chết cho con. Con đang một mặt và gánh nặng vì thì t, vì xa lìa con đến với Chúa. Hôm nay con xin quay trở lại với Chúa, xin Chúa tiếp nhận con làm con của Chúa trở lại và ban cho con sự an nguy như lời Chúa đã hứa."

Bên thân mình, nếu Bên thốt sự chân thành thà với Chúa nhờ ng lời tụng tụng, Chúa chắc hẳn đã nghe và sẽ ban cho Bên sự an nghỉ như lời Ngài đã hứa. Chúa ban cho chúng ta cơ hội làm một điều là đến với Chúa, và Chúa ban cho chúng ta là Ngài sẽ ban cho chúng ta sự an nghỉ. Hãy nghe lời của Chúa phán: "Hãy nhờ ng kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được an nghỉ." Bên biết an nghỉ nghĩa là gì không? An nghỉ là tình trạng thanh thản của tâm hồn, một thái độ vô tư của trí óc. Những an nghỉ không phải là người không làm gì cả, không phải như vậy. Chúng ta vẫn sống, vẫn làm việc, vẫn tiếp xúc với mọi người nhưng tâm hồn chúng ta yên tĩnh, nhẹ nhàng. Chúng ta có thể vui vẻ chấp nhận mọi gian khổ đến trong đời sống mà không phải lo âu, buồn lo hay bồn tâm.

Một bài hát mà tôi rất thích có lời ca như sau:

Ngài không hứa mây trời sẽ mãi luôn giảng dạy anh, Ngài không nói tháng ngày sẽ luôn trôi nhẹ nhàng. Ngài chỉ hứa mọi một điều duy nhất là gió mát hay cuộc sống phong, thì Ngài sẽ đưa đến anh đến bên bờ.

Chúa sẽ đưa đến chúng ta đến bên bờ và điều duy nhất chúng ta cần làm là đến với Chúa, trao cho Chúa mọi buồn rầu lo lắng của chúng ta. Vì cần của chúng ta là vẫn để tâm linh, chúng ta chỉ cần đến với Chúa để vẫn để tâm linh được giữ quy tắc, mọi vẫn để khác sẽ theo đó được giữ quy tắc dễ dàng. Bên có tin như vậy không?

Tôi xin nhắc lại Bên điều này: chúng ta đang đi trên đường đời như kẻ mệt, chúng ta cần được nghỉ ngơi, tìm một vùng đất an nghỉ. Vùng đất an nghỉ đó là lời của Chúa. Bên đã nghe Lời của Chúa nhờ ng Bên đáp ứng như thế nào trước lời của Ngài. Tôi rất mong Bên bước vào vùng an nghỉ của Chúa, để cho Chúa mang mọi gánh nặng, nhất là gánh nặng tội lỗi để Bên thấy mình thốt sự được giữ thoát, được thanh thản, được an nghỉ. Chúa Giê-xu phán:

Hãy nhờ ng kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được an nghỉ.

Mục s Nguyễn Th
Chương Trình Phát Thanh Tin Lành